

Лулу Тейлър

Автор на „Нежна империя“

ЗЛАТНА КЛЕТКА

Пленителна сага за устрема към успеха,
беязан от блясък и страдание

ЛУЛУ ТЕЙЛЪР

ЗЛАТНА КЛЕТКА

Outrageous Fortune
Copyright © Lulu Taylor, 2012
All rights reserved.

© Емилия Карастойчева, превод

© Художествено оформление на корицата – Димитър
Стойанов – Димђ
© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN 978-954-389-234-1

ЕРА

ПЪРВА ЧАСТ

1.

1985

В модерната лондонска Портланд Хоспитъл лейди Джулия Дейнджърфийлд лежеше подпряна на възглавници с гъши пух и копринени калъфки, които си беше донесла. Беше с дантелен халат, обточен с пера от марабу, и безупречно гримирана; сутринта личната ѝ фризьорка беше оформила със сешоар късата ѝ платиненоруса коса. Не приличаше на жена, родила едва преди шестнайсет часа.

Някой почука на вратата на стаята ѝ. Джулия изключи телевизора с дистанционното и каза:

– Влез!

Широко усмихнатата медицинска сестра ѝ подаде огромен букет розови рози.

– Още един ли! – възкликна Джулия и посочи дузината букети в стаята. – Всичките са розови, по дяволите! Никой ли няма да се сети да ми изпрати букетче синчец? Втръсна ми от розово! Е, не бих отказала розов джин...

– Красиви са, лейди Джулия – изрече медицинската сестра, сякаш не чула коментара за джина, – и всички знаят, че за момиче се подарява розово!

– Да, осведомена съм, благодаря – срязва я тя. – Но от розовото ми прилява. Хората са толкова предсказуеми. – Въздъхна. – Сложи ги някъде. Все едно къде... – Махна към купчината куфари „Гучи“, струпани в ъгъла на стаята. – Камериерката ми дойде да стегне багажа. Тръгвам си, когато съпругът ми пристигне.

– Да, мадам. Със скъпоценното ви вързопче. – Медицинската сестра погледна разнежено заспалото бебе. – Колко е красива!

Джулия поклати глава.

– Недоумявам как успяваш! Виждаш стотици бебета. Не ти ли изглеждат еднакви?

– О, не, мадам, всяко е различно. А вашето е истинско бижу!

Джулия погледна дъщеря си. Бебето, облечено в красива рокличка от бял лен и завито с бледорозово кашмирено одеялце, лежеше по гръб, отпуснало миниатюрните си юмручета от двете страни на главичката, покрита със светъл мъх.

– Е... сладка е наистина, съгласна съм. Но все пак е просто бебе. Не знаем как ще изглежда и каква ще бъде. Сигурно ще е доста отегчителна, преди да проговори. – Взе чашата и отпи голяма глътка. Сви рамене. – Е, затова са бавачките, нали? Слава богу, че имам три.

Медицинската сестра я изгледа втренчено, очевидно удивена от отношението на майката към малкото ѝ съкровище.

В този момент през отворената врата влезе мъж и присъствието му веднага се усети в стаята. Беше среден на ръст и широкоплещест, на зряла възраст, но жизнен и с младежко излъчване. Бръчици прорязваха тук-там загорялото му от слънцето лице, черната му коса блестеше, оредяла едва забележимо над челото и прошарена покрай слепоочията. Не само външността му обаче привличаше неустойимо погледа. Той излъчваше магнетизъм и неудържима сила на характера.

Джулия почувства присъствието му още преди да прекрачи прага. Сега се обърна към него със сияйна, но и малко колеблива усмивка:

– Скъпи!

Той спря и разтвори широко ръце. По лицето му се разля ослепителна усмивка.

– Скъпа моя! – възкликна. – Къде е ангелчето ни?

Джулия кимна към креватчето.

– Спи.

– О! – Мъжът бързо заобиколи леглото. Чертите му се смекчиха, когато погледна бебето. – Великолепна е. Надмина себе си, любов моя. Не би могла да ми поднесеш по-прекрасен подарък за рождения ден!

– Чист късмет, нали? Не съм планирала да я родя точно на рождения ти ден, но се получи добре.

– Съвършено. – Той положи едрата си длан върху миниатюрното юмруче. – С нея винаги ще сме свързани. Така е с хората, родени на една и съща дата.

Той се усмихна нежно.

Джулия погледна заинтригувано съпруга си. Безпокоеше се, че детето не е момче. Страхуваше се да не би съпругът ѝ да споделя мнението на баща ѝ – момчетата са полезни, а момичетата – излишно бреме. Съпругът ѝ обаче изглеждаше въодушевен. Беше осъществил един от най-съкровените си стремежи – това дете бе кръвната му връзка с някои от най-известните в обществото фамилии, дори с крал на Англия, макар и преди много векове и по не съвсем законна линия. За него полът на детето нямаше значение; това бебе символизираше факта, че семейство Дейнджърфилд вече официално принадлежи към висшето общество.

Той вдигна поглед. Тъмнокафявите му очи, толкова често студени и неотстъпчиви, сега бяха разнежени и просълзени.

– Скъпа моя – каза тихо той, – какъв безценен дар ми поднесе... Невъзможно е да ти се отплатя, но това навярно ще изрази поне донякъде чувствата ми. – Той пхна ръка в джоба си и извади дълга и изящна кутия за бижута от тъмночервена кожа със златен ширит и с марката на „Гарард & Ко“ – прочутите бижутери на кралското семейство.

– О, подарък! Колко мило! – възкликна Джулия и плесна с ръце. – Благодаря, скъпи. – Тя взе кутийката, отвори я и се взря в бижутата вътре. – Колко са красиви! Диаманти... розови диаманти.

– Харесват ли ти? – усмихна се гордо съпругът ѝ.

– Разбира се, татенце. – Джулия извърна меката си прасковена буза към съпруга си, за да я целуне. – Изумителни са!

– Искаш ли да си ги сложиш?

– О... да... но не сега. Първо искам да се прибера у дома.

– Погледна жално съпруга си. – Тук ли е медицинската сестра?

– Чака отвън.

– Повикай я да ѝ обяснят за бебето и от какво се нуждае, за да си тръгваме. – Тя погледна съпруга си с умолителния поглед, на който знаеше, че не може да устои. – И да бъдем истинско семейство.

– Добре. Както желаш. – Деди¹ Дейнжърфийлд очевидно беше в прекрасно настроение и напомняйки му новия статут на глава на семейството, съпругата му веднага си спечели билет да получи желаното.

2.

В другия край на града родилното отделение на Кралската лондонска болница беше препълнено. Леглата бяха отделени едно от друго със завеси, но тънката материя не заглушаваше нито пискливия плач на новородените, нито гласовете на бърбивите роднини, дошли да изразят възторга си от бебетата, нито другите звуци, долитащи иззад нея – хлипане, стонове и шумно хленчене.

Илейн Дроуви намираще тази част от служебните си задължения за най-трудна. Ненавиждаше родилните отделения. Повечето семейства празнуваха и се радваха на специалните моменти, бележещи появата на новите им членове, но хората, които тя посещаваше, обикновено или се ужасяваха, или се ядосваха при появата ѝ. Присъствието на социалните служби в родилните отделения никога не вещаеше добро.

Тя тръгна между редиците, опитвайки се да брои леглата, заслушана в разговорите зад завесите. Спря пред една

от най-раздърпаните. Зад нея не долиташе нито звук. Тук нямаше роднини, отбеляза мрачно Илейн. Край леглото не се суетеше съпруг, загрижен за жена си и за новородения си син или дъщеря. Е, това не я изненада.

Отдръпна завесата и пристъпи напред.

– Госпожице Хюз?

Млада жена лежеше, завита с овехтялото болнично одеяло, заровила лице в тънката възглавница. От нея се виждаха само две кльощаво ръце, белязани с десетки рани и дракотини, и гнездо от боядисана руса, с алени кичури коса.

– Госпожице Хюз? – повтори Илейн малко по-силно. Влезе в тясната кабина и седна на черния пластмасов стол до леглото.

Жената в леглото простена, вдигна глава и се обърна към Илейн, която видя две мътни очи и изтощено лице.

– К'во искаш, мамка му? – процеди между пресъхнали-те си устни жената. – Ей-сега родих проклетото бебе!

– Знам, госпожице Хюз. Затова съм тук. – Илейн се протегна към обемистата си чанта, винаги претърпкана с папки. Опита се да не издава стъписването, което изпита при вида на Мишел Хюз. Момичето беше най-много на двайсет и две, но изглеждаше най-малко на четирийсет – със сбръчкано и съсухрено лице и огромни тъмни кръгове под подпухналите очи. Но не тежкото раждане беше съставило и съсипало тази клета жена.

– Къде, по дяволите, е бебето ми? – попита Мишел Хюз и се поизправи, подпряна тънките си, осеяни с белези ръце. – Къде я занесохте?

Съчувствието на Илейн започна да се изпарява.

– Дъщеря ти е в интензивното отделение за новородени – обясни рязко. – Родила се е пристрастена към героин и това е много сериозно.

Преди малко беше посетила лично миниатюрното създание – момиченцето, родило се късно предишната нощ, лежеше в кувьоза, последна дума на технологията, свързано с тръбички и монитори. Сърцераздираща гледка.

Илейн извади формуляр от чантата си и го прегледа.

¹ От Daddy (англ.) – Галовно обръщение към баща. – Б. ред.

– Лекарите твърдят, че дъщеря ти е с необичайно ниско тегло и показва признаци на абстиненция. Засега не са забелязали следи от ембрионален алкохолен синдром. – Тя леко се усмихна. – Това е добре.

– К'во говориш?

– Пиеше ли много, докато беше бременна? Имам предвид алкохол. Не портокалов сок за жалост.

Мишел Хюз се засмя глухо и се отпусна отново върху възглавницата.

– Нямах пари за пиячка, ако биеш натам. Издръжката, която ни отпуска проклетото правителство, не стига за нищо.

– Но си намерила пари за хероин – отсече Илейн. – Според някои е доста скъпа стока.

– Как не, мамка му! – озъби се Мишел и очите ѝ яростно заискриха. – Не съм го помирисвала от месеци! Откакто разбрах, че съм сгафила. Не съм! – повтори.

Илейн се втренчи в нея и в пресните белези по ръцете ѝ. Каза по-меко:

– Значи е загадка как момиченцето ти се е пристрасило.

– Добре ли е тя?

В очите на жената просветна мимолетна тревога.

– Още не знаят – отговори служителката и сведе очи към записките си. – Първите четирийсет и осем часа са най-критични. Ще остане в болницата поне седмица.

Погледна Мишел над рамката на очилата си, за да види как майката приема новината за състоянието на детето, но тя изглеждаше равнодушна.

– Кога ще ме пуснат да си ходя? – промърмори.

Илейн си спомни собственото си първо раждане. Никои не е подготвен за физическите последствия, за огромната травма, която причинява на съзнанието и на тялото. Мишел протрени и се превеи, очевидно обзета от нетърпима болка.

– Ще те посети ли някой? – попита Илейн по-съчувствено.

– Не.

– Бащата на бебето?

Момичето изсумтя.

Социалната работничка въздъхна. Тъжна история. Какъв живот очакваше детето без баща с това тъжно и самотно създание? Какво му готвеше бъдещето с такава майка?

– Е – подхвана тя малко по-ведро, – помисли ли за името ѝ?

– Да. – Мишел се озърна; очите ѝ се оживиха за кратко. – Ще ѝ дам наистина хубаво, бляскаво име. Нещо, от което не личи, че идва отгук. Ще я нарека Шанел.

– Шанел. Много оригинално. – Илейн взе химикалката и я щракна. – Щом сме готови с името, трябва да попълним формулярите. Нали?

3.

Дейзи Дейнджърфийлд много харесваше тази игра. Наричаше я „Игра на татко“. Участваха тя и баща ѝ. Играеха я, когато Дейзи идваше в Лондон. Започваше винаги по един и същи начин. Бавачката ѝ обличаше най-красивото розово палто с кадифена яка, слагаше ѝ бледорозовите обувки и връзваше светлите ѝ коси с огромна розова панделка. После я повикваха долу, където Деди я чакаше в антрето. Носеше дебело сиво палто и черна шапка, а зъбите му стискаха пура.

– Ето я моята принцеса! – извикваше той и тя се засмиваше и се спускаше тичешком по стълбите!

После пъхваше малката си ръка в огромната му длан и двамата слизаха по няколкото стъпала пред къщата и се запътваха към ролс-ройса, който ги чакаше. Шофьорът – Тед – ѝ отваряше вратата, тя влизаше в просторното купе и се настаняваше на седалката от гладка, бледа кожа. Тед ги откарваше в елегантна, модерна сграда в Сити – мястото, където се помещаваше централата на компанията на баща ѝ – „Дейнджърфийлд Пропърти Инвестмънтс“ – и портiererът идваше и отваряше вратата на колата. Подаваше ръка на Дейзи, сякаш е истинска, пораснала дама.

Вътре тя стискаше Деди за ръката през цялото време и когато той сядаше зад огромното си махагоново бюро, се

настаняваше на коляното му и се преструваше, че му помага да управлява необятната си империя.

Днес беше специален ден за Дейзи. Деди ѝ беше обещал изненада и тя я предвкушаваше с нетърпение. Когато ролс-ройсът спря пред входа на централата на „Дейнджърфийлд“, тя изскочи от колата веднага щом вратата се отвори.

– Хей! Не бързай! – засмя се баща ѝ. – По-спокойно, принцесо.

Дейзи обаче не можеше да чака. Миниатюрните ѝ кожени обувки затрополиха по мраморния под на фоайето и тя се втурна в специалния асансьор, който използваше само баща ѝ, и натисна бутона за последния етаж.

– Ще ми се всичките ми служители да бяха толкова нетърпеливи да се заловят за работа! – заяви той, застана до Дейзи и я хвана за ръката.

Вратата на асансьора се отвори на последния етаж и разкри множество посрещачи – изпълнителни директори, помощници и секретари, които винаги се усмихваха широко на малката Дейзи и от очите им струеше топлота.

– Ето ни и нас – усмихна се Деди на служителите си. – Готова ли е изненадата ми?

Поведоха ги по покрития с килим коридор към просторния кабинет на баща ѝ с три остъклени стени и панорамен изглед към града. Този път обаче не влязоха в кабинета. Спряха пред съседната врата и баща ѝ посочи гравираната табелка.

– Можеш ли да прочетеш какво пише, скъпа? – попита я.

Дейзи разпозна името си, изписано с главни букви, макар че все още не можеше да прочете фамилията си. Бавачката я беше научила на азбуката и как да си изписва името. През септември тръгваше на училище – в подготовителния клас на елитното девическо училище.

– Дейзи! Аз! – обяви гордо тя и всички се засмяха.

– Умница – похвали я разнежено баща ѝ. – Да влезем.

Пристъпиха в съвършения малък кабинет. Имаше неоглямо, но красиво изработено дървено писалище, облицовано с алена кожа, а под него – миниатюрно копие на

резбования махагонов стол на баща ѝ. Върху този обаче беше поставена алена възглавничка. Върху бюрото имаше поставка за химикалки от слонова кост с фина писалка „Монблан“, бележник „Смитсън“ от алена кожа със златен надпис „Дейзи Дейнджърфийлд“ и лъскав черен телефон, последна дума на модата. На стената висеше красива картина на саксия с маргаритки.

– О! – възкликна детето и плесна радостно с ръце.

– Харесва ли ти, скъпа? – попита топло баща ѝ.

– Да, татко, да!

Всички се засмяха отново и той я вдигна и я понесе по коридора към кабинета си. Другите се запътиха към залата за съвещания. Деди и Дейзи останаха сами; малкото момиченце се сгуши в ръцете на баща си и двамата впериха очи в портрета над камината. Той изобразяваше мъж, който приличаше на Деди – тъмнокос, силен мъж, с решителни черни очи под гъсти тъмни вежди. Този мъж обаче имаше мустаци и очила с тънки златни рамки и носеше старомодни дрехи.

– Моят татко – каза тихо баща ѝ, докато гледаха портрета. – Мъжът, чиито дарования наследих и който ме направи това, което съм. Беше смел мъж, Дейзи. Мъж, борил се всеки ден, през целия си живот, за да ни дари с благоденствието, на което се радваме сега. Той ми даде много и аз на свой ред ще ги дам на теб – моята дъщеря. Има дейнджърфийлдовци, които не са истински членове на семейството и ние трябва да внимаваме. Но ти си истински Дейнджърфийлд и някой ден, скъпа, всичко това – наследството на Дейнджърфийлдови – ще бъде твое.

Дейзи се замисли за миг, опитвайки се да разбере думите му. После нещо ѝ хрумна.

– А на Сара? – попита ведро. – На Уил?

Последва мълчание. Усети как раменете на татко се изопват под меката вълна на деловия му костюм. Почуди се дали не е казала нещо нередно. Той несъмнено искаше и сестра ѝ и брат ѝ да имат нещо – у дома винаги беше така. Получеше ли единият бисквита, всички получаваха бисквита.

– Да, разбира се – каза той. – На Сара и на Уил също. Но ти, Дейзи... – Дланта му улови по-силно нейната. – Ти си по-специална. Опитай се да го разбереш, скъпа моя... Ти си по-специална.

4.

Малката Нели Хюз си играеше в пясъчника в градината. Баща ѝ го беше направил специално за нея и тя го харесваше много. В него имаше различни играчки – кофички, купички, пластмасови лопатки, колички и камиончета.

Тя беше потънала в своя свят, когато майка ѝ застана пред плъзгащите се врати на верандата и я извика:

– Нели! Нели! Ела вътре, моля те!

Нели долови тревога в гласа ѝ и вдигна очи. Майка ѝ стоеше точно на верандата и бършеше ръце в престилката, която носеше по цял ден, ако нямат гости. Сега майка ѝ развърза внимателно престилката, свали я и я сгъна. Момиченцето се изправи послушно и излезе от пясъчника.

– Какво има, мамо? – изчурулика то. Дойдеха ли гости, поднос с вкусни бисквити се появяваше върху стъкления плот на масичката за кафе в хола и това означаваше една и за Нели.

– Дамата е тук, скъпа – каза майка ѝ притеснено. – Казва, че позвънила да ни съобщи, че пристига тази сутрин, но ние помислихме, че ще дойде утре. О, скъпа, о, скъпа...

Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи.

Нели не каза нищо, но не отдели поглед от майка си с надеждата, че каквото и да се е объркало, тя ще го поправи.

– Хайде. – Жената поведе Нели през трапезарията, пригладжайки косата ѝ. Пред дневната майка ѝ коленичи и закопча сандалите ѝ, мърморейки, че нищо не може да се направи. После се изправи, пое дълбоко дъх, усмихна се и побутна детето да влезе в стаята.

„Тук винаги е студено“ – помисли си Нели. Използваха я само при специални поводи и никога не се стопляше. Семейството живееше предимно в кухнята или в „тайника“,

както го наричаше майка ѝ – уютна стаичка с мек диван и телевизор.

В дневната седеше възпълна жена в рокля на цветя и с очила. До нея имаше голяма чанта. Жената стана и се усмихна, когато те влязоха.

– Здравей, скъпа – каза тя ведро. – Радвам се да те видя отново. Помниш ли ме?

Нели кимна безмълвно. Помнеше я. Дамата беше идвала и преди. Задаваше въпроси, скучни въпроси, и Нели трябваше да стои мирно и да им отговаря. Обещаваха ѝ бисквитка с мармалад, ако отговаря мило. Когато идваха приятелки на майка ѝ, беше различно – възрастните не ѝ обръщаха внимание, бърбеха си и си доливаха в чашите чай, без да забелязват как посяга крадешком към поредната розова вафличка и я взима от подноса.

Тази дама винаги присъстваше в чакалните, когато водеха Нели на преглед – светли стаи с играчки, маси и столове. Веднъж дойде и друга дама, която помоли Нели да си поиграе с нея и да я нарича „мамо“, но тя отказа. Кльощавата, дрипава жена миришеше на цигари, имаше обица на носа и изобщо не приличаше на нейната спретната и мила майка. Вместо с нея момиченцето си поигра с куклите.

Нели очакваше гостенката да ѝ зададе въпрос, но дамата се обърна към майка ѝ:

– Готова ли е?

– Не, не е... мислехме... утре...

Гласът на майка ѝ прозвуча безпомощно.

– Трябваше да я предупредите – укори я дамата. – Насърчаваме такъв подход. – Тя поклати глава. – Сега на бедното мъниче ще му е по-тежко.

Насочи вниманието си към Нели и широката усмивка се разлия отново на лицето ѝ. На Нели не ѝ се вярваше. За глуха ли я вземаше дамата? Кое ще е по-тежко? Обзе я страх.

– Добре ли прекара тук? – попита дамата със сладникав глас. – Приятно ли ти беше?

„Какво иска да каже? За пясъчника ли ме пита?“ Нели я изгледа втрещено, но не продума.

Дамата се обърна отново към майка ѝ:

– Има красиви очи, нали? Изумителен синьосинкав цвят! Справили сте се чудесно, госпожо Торнтън, наистина. Човек не може да я познае. Като си спомня само какво бебе беше!

Майка ѝ я погледна и Нели съзря болка в очите ѝ. Студен и лепкав страх стегна сърцето ѝ.

– Да – каза майка ѝ с неузнаваем, рязък глас. – Мислех, че никога няма да спре да плаче. Страда цели четири месеца. Сега не личи какво е преживяла. Дадохме ѝ толкова любов.

Дамата я погледна съчувствено. След малко проговори с тих, мек глас:

– Знам колко е трудно. Съжалявам.

– Ние... надяхахме се... да я осиновим.

Гласът на майката на Нели прозвуча приглушено.

– Всички смятахме така – поклати глава дамата. – Но майката наистина се е променила. Съвсем неочаквано. И решиха да удовлетворят молбата ѝ да ѝ върнат детето.

Нели се протегна към ръката на майка си.

– Искам да остана при теб – каза бързо.

– Кога заминава? – попита с пресекав глас майката на Нели и я улови за ръката.

– Този следобед за съжаление. Ще почакаме да се върне съпругът ви, за да се сбогуват.

– Толкова скоро?

Дамата кимна и Нели ужасено забеляза, че майка ѝ плаче.

– Не искам да заминавам! – извика тя и се притисна към топлото тяло на майка си. – Къде ще ходя? Не искам! Няма да отида!

Майка ѝ я отблъсна ненадейно и излезе тичешком от стаята, хлипайки. Нели я проследи втренчено, объркана и уплашена. Дамата във фотьойла отсреща се приведе към нея с тъжни и сериозни очи.

– Трябва да бъдеш много смела, Шанел – каза тя. – Разбираш ли? Трябва да бъдеш много смело момиче.

5.

Увеселенията, организирани в чест на рождените дни на Дейзи, бяха легендарни. В имението Торнсайт – модерен и пищен комплекс в стил „Уилям и Мери“ в най-зелената и най-луксозна част на Съри, се появяваха цели лунапаркове и циркови тенти. Веднъж в двора на имението издигнаха приказан град с миниатюрни къщички с истински обитатели и замък с ров, където Дейзи и приятелите ѝ да си играят. Друг път жизнерадостни осемгодишни момиченца бяха облечени като Пепеляшка от филм на „Дисни“. Стъклена колесница, теглена от бели понита, отведе пепеляшките в балната зала на имението, където се проведе празненството. Тържества се организираха не само на рождените дни. Хората още обсъждаха разточителното коледно парти на Деди – изкуствен сняг, шейни с кучешки впрягове и ледена пързалка като от вълшебна приказка и сергии, предлагащи горещ шоколад. Дядо Коледа пристигна от Лапландия, настани се в красива, обточена със светещи звездички и покрита със сняг дървена колиба и раздаде щедри подаръци на всички. Дейзи живееше с усещането, че всичко е възможно – баща ѝ винаги щеше да сбъдва мечтите ѝ.

За дванайсетия си рожден ден тя помоли да празнува като пораснало момиче. Поканиха целия ѝ клас в елегантен лондонски хотел, където любимата погруппа на Дейзи – весел квартет – забавлява гостите и после се включи в празненството. Навсякъде се виждаха познати лица, настаняваха се по канапетата и се оглеждаха за питиета, по-силни от лимонада – това бяха звездите от любимата сапунена опера на Дейзи, пристигнали от Австралия специално за тържеството ѝ.

– Благодаря, татко! – прегърна го тя.

– Готов съм на всичко за теб, моя принцесо – отвърна той и я целуна по бузата.

Всички си мислеха колко прекрасно е да си Дейнджърфийлд и да имаш толкова любящ и щедър баща. Те обаче не бяха у дома, когато той не раздаваше подаръци и не организираше разточителни увеселения. Те не познаваха гнева му.